Rok 1912.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część II. — Wydana i rozesłana dnia 18. stycznia 1912.

Nr. 5.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 8. stycznia 1912 L. 5816/pr. ex 1911 względem uregulowania przepisów meldunkowych w mieście Lwowie.

Celem uregulowania przzepisów meldunkowych dla mieszkańców miasta Lwowa i obcych tam przebywających wydaje się na podstawie § 1 rozp. minist. z 15. lutego 1857, Dz. p. p. Nr. 33, następujące rozporządzenie:

§ 1.

Właściciel, sekwestrator lub zarządca domu obowiązany jest zameldować c. k. Dyrekcyi Policyi każdego wprowadzającego się lokatora głównego i członków jego rodziny. Ten sam obowiązek ciąży na właścicielu domu, jeżeli sam, względnie jego rodzina do własnego domu się wprowadzi. Jeżeli kilka lokatorów wspólnie jedno i to samo mieszkanie zajmuje, natenczas każdy z nich powinien być osobno zameldowany. Zameldowanie nastąpić ma w przeciągu 24 godzin po wprowadzeniu się lokatora za pomocą przepisanej kartki meldunkowej, tudzież przepisanej książki meldunkowej po dokładnem wypełnieniu wszystkich rubryk.

§ 2.

Ktokolwiek część jaką swego mieszkania tygodniowo lub miesięcznie lub tylko na pojedyncze noce innym odnajmuje, kto krewnych, powinowa-

tych, znajomych towarzyszów, nauczycieli domowych, oficyalistów prywatnych i t. p. osoby, które we Lwowie są obcymi, t. j. nie mają w mieście Lwowie stałego mieszkania, do swojego mieszkania na czas dłuższy niż na 24 godzin przyjmuje, kto młodzież uczącą się z wiktem lub bez wiktu na mieszkanie przyjmuje, winien o tem za pomocą kartek meldunkowych w ciągu 24 godzin uwiadomić c. k. Dyrekcyę Policyi. Kartki meldunkowe mają być dokładnie wypełnione w dwóch równobrzmiących egzemplarzach podpisanych przez posiadacza mieszkania i przedłożone c. k. Dyrekcyi Policyi.

§ 3.

W przeciągu 24 godzin po wstąpieniu do pracy mają być w sposób przepisany § 2 niniejszego obwieszczenia meldowani wszyscy czeladnicy i inni pomocnicy rzemieślniczy lub terminatorowie, tak mężczyźni jak i kobiety, jeżeli mieszkają u pracodawcy. Obowiązek meldowania cięży na pracodawcach i majstrach.

Również i służących wszelkiego rodzaju winni służbodawcy lub dający im przytułek w ten sam sposób meldować.

§ 4.

W tym samym terminie są obowiązani przełożeni zakładów naukowych, publicznych lub prywatnych, konwiktów, alumnatów, klasztorów, instytutów, zakładów kalek i domów przytułku, bez różnicy, czy zakłady te są utrzymywane z funduszów publicznych lub prywatnych, do meldowania w c. k. Dyrekcyi Policyi wszystkich mieszkańców i służących w ich domu przebywających, a to za pomocą przepisanych kartek meldunkowych i książek meldunkowych.

Ten sam obowiązek wkłada się także na przełożonych zarządów szpitali.

§ 5.

Właściciele hoteli, pensyonatów albo domów zajezdnych i oberzyści, którym służy prawo do przyjmowania u siebie obcych, obowiązani są do utrzymywania należycie parafowanej i paginowanej książki dla obcych, którą bez przerwy prowadzić powinni.

Właściciel hotelu, względnie oberzysta jest obowiązany księgę obcych przedłożyć do wypełnienia każdemu obcemu zaraz po jego przybyciu i książkę tę na żądanie udzielić każdego czasu c. k. Dyrekcyi Policyi lub jej organom do przejrzenia.

Obcy powinien wszystkie rubryki tej księgi dokładnie wypełnić lub podać daty potrzebne do ich wypełnienia. Gdyby obcy wzbraniał się zastosować się do tego przepisu, właściciel hotelu lub oberzy jest obowiązany bezzwłocznie donieść o tem c. k. Dyrekcyi Policyi.

§ 6.

Obcych wymienionych w § 5 meldować należy za pomocą książki meldunkowej i należycie wypełnionej kartki meldunkowej, która ma zawierać te same rubryki co księga obcych, a to jeszcze w dniu przybycia bez względu na czas zamierzonego pobytu i to nawet wtedy, gdyby przenocować nie zamyślali. Gdyby jednak obcy przybył tak późno, że zameldowanie jego przed godziną 8-mą wieczorem nie mogłoby nastąpić, w takim razie ma być zameldowany dnia następnego najdalej do godziny 9-tej z rana.

§ 7.

Potwierdzenie zameldowania osób wymienionych w §§ 1, 4 i 5, względnie 6, uskuteczni Dyrekcya Policyi w przedłożonej przez meldującego książce meldunkowej, a osób wymienionych w §§ 2 i 3 w jednym egzemplarzu kartki meldunkowej, którą zwróci meldującemu.

§ 8.

O wyprowadzeniu się lub odjeździe osób, które mają być meldowane wedle §§ 1, 2, 3, 4, 5 i 6, należy donieść c. k. Dyrekcyi Policyi w tym samym terminie jaki jest oznaczony do zameldowania ich wprowadzenia się lub przyjazdu.

Wymeldowanie uskutecznia się w następujący sposób:

Wymeldowując osoby oznaczone w §§ 1, 4, 5, względnie 6, należy przedłożyć jeden egzemlarz wypełnionej kartki wymeldowania i książkę meldunkową, w której Dyrekcya Policyi poświadczy dokonane wymeldowanie, wymeldowując zaś osoby oznaczone w §§ 2 i 3 należy przedłożyć wypełnioną kartkę wymeldowania w dwóch egzemplarzach, z których jeden opatrzony poświadczeniem wymeldowania Dyrekcya Policyi zwróci meldującemu.

§ 9.

Wzór kartek przeznaczonych do meldowania i wymeldowania, tudzież wzór książki meldunkowej i księgi obcych, poda do wiadomości Dyrekcya Policyi.

§ 10.

Przekroczenia tych przepisów, o ile nie stanowią przekroczenia § 320 a), b), c), d), u. k. karane będą przez c. k. Dyrakcyę Policyi we Lwowie na mocy rozporządzenia ministeryalnego z dnia 2. kwietnia 1858, Dz. p. p. Nr. 51.

§ 11.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1. lutego 1912 i z dniem tym traci moc obowiązującą obwieszczenie c. k. Dyrekcyi Policyi we Lwowie z dnia 1. maja 1865 wydane na mocy reskryptu Prezydyum c. k. Namiectnictwa z dnia 28. kwietnia 1865 L. 4082/pr., którem ogłoszono przepisy meldunkowe dla miasta Lwowa.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.